

DÜŠEVNI LIST

Dr. žensko učiteljšče Šimon Milač, profesor Maribor

Mêsečne verske novine.

Vu imêni prêkmurske evang. sinjorije reditel
i vödâvnik: FLISÄR JÄNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imê „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Zakaj mrmraš?

„Zaka se tõiži živêči človek i môž za volo kaštige svojega greha? Zvedâvajmo bole potí svoje i povrnmo se k Gospodni.“ (Jer. plač. 3, 39, 40.)

Tak dabi prorok li denêšnje lüdi čüo. Tak da bi li ednáko k-nam güčao. Tak se vídi, ka je bíla nezadovolnost i mrmranje vu vsákóm hipi. „Vu stári dobri vrêmenaj“ rávnotak, kak vu naši dnévaj i tisto bõgše vrêmen, za šterim hrepenemo, či se sam te človek nespreneni, na etoj zemli nepride nigdär.

Pri familjskom ognjišči, vu zgovárjani poznáncov i dobri prijátelov, vu tanačüvanjaj rázložni korporácij, vu hrabuki gjülêšov, vu parlamentaj povsédik slíšamo gláse nezadovolnosti i mrmranja. Vnožina časopisov i kníg je napunjena z gučóm nezadovolnosti. Či bi odidti šteli z-etoga davêčega lüfta vu samnost, pod Boži sloboden zrák, na strmce v nébo ségajoči brežin, vu nároče skrivni tíhi dolin, ali tá, gde nezmerno gledalo morja i na njé rasprestrêta nebeska krepkost dáva globoke míslu vu žítka hrabuki obrütdjenim düšam: nezadovolnost nas tam tüdi nájde, glás mrmranja vdári povsédik vu víha naša, gde človek z človekom vküpepride. Têm víše bojdi popolnoma saméren: tam je z-tebom tisti nezadovolni mrmrajoči človek vu lásnom srdci tvojem. I či glédaš zrok nezadovolnosti, povsédik ga vu razmeraj iščejo lüdjé. Zdâ je eto nê dobro, zdâ ono. Eto

bi tüdi nači moglo bidti, tisto tüdi. Háť istina, ka dosta baje jeste vu razmeraj i dosta vse bi nači moglo bidti. Ali nájkvêša baja dönok vu človeki samóm jeste. Záto velí prorok: zvedâvajmo bole potí svoje! Grehšnicke sino. Tô je zrok vsäke nevole. Grêh vu jezero jezér dôbi kvarí, opüštšáva bláženstvo lüdi; greh včini nás nesposobne na gorispoznanje toga dobroga i na zahválno nücanje; grêh nedopüsti, ka vu krõižü človečanstva zadovolno prebívajoč bi verno spunjávali düžnost našega pozvánja; grêh nas včini sebične, željôče, slêpe i glühe prôti nevolam dügi — i etak mesto toga, ka bi lüdjé za enovoga živêč edendrügomí bláženstvo správlati hitili, bole kvarljo edenovoga bláženstvo, ali zednim razdranfajo svoje lasno bláženstvo tüdi.

Naj mrmra tak eden vsäki prôti svojimi lasnómi grehi; ár je tô naš nájkvêši protivnik. Vu kakšoj meri nam dospe etoga obládati, vu takšoj meri dospe svoje lasno bláženstvo naprêpomočti, ali zednim vráčiti tüdi rane človečanstva.

Evangeliom.

Spisao: HÄRI LIPÓT ev. dühovnik.

Gda se je Pavel apoštol vu Rim napôto, štero mesto je velike rimlanske držele centrum bilo, té je tam glávna stvár politika, bogástvo i lüšno razveseljávanje bilo, lüdjé so samo za denêšnji dên živeli. I Pavel apoštol je ni edno tô stvár nê prineso vu te veliki váraš. On je nikaj

takšega prineso, za štero so se vu Rimi nê preveč interesirali. On je znao, da tisto stvár, štero je on prineso, svêt ne žele, ali preveč je potrebna za svêt. Zavolo toga se je on nê bojao od nikše težkôče. Te na têlo gledôč slab êlo vek z velikov batrivnostjov právi: nê me je sram Kristušov evangeliom. Nê me je sram tisto, štero sam prineso, ár je evangeliom Boža môč.

Čüda vrêdna je ona môč, štera odstráni snêg i léd, čüda viêdna je ona môč, štera med trdimi pečnami lêpe rožice goji. Čüda vrêdna je záto, ár vretina té môči je nê na zemli, nego vu velikoj dalečini, vu sunci. Ali kakš i velika môč more biti tam, odkec se je stvorilo sunce i dosta d ũgi zvezd.

I dônok je nê tó ta najvékša môč, nê, — nego ona, z šterov se naš nebeski Oča doliprigne k êloveki. Tak je, ár je njegov cil nê tó, da bi on visiko sedo med zvezdami, da bi on samo eden predmet bio, šteri se z velikimi processiami more čestiti. I Bôg se ne prigne, ne nanizi záto doli na zemlo, da bi êloveka samo kaštigo, nego záto, da njemi ná blájzenost spravi.

Tó je evangeliom, tó je veselja glás za cêli svêt. Tó nam káže, da nega samo êloveče môči i môč je nê samo vu rôki êloveka. Ár je môč vu rôki êloveka velika pogibelnost. Gda je vu ednoga êloveka rôki bila, te je milio i milio drúgi strádalo, a gda je vu rôko lüdstva prišla oblást, oni so prevrgli vsaki êloveči i Boží zá-

kon. Ali môč, oblást vu Božoj rôki ne podira, nego c mpra, ne vmárja, nego stvárja i veselje správla. Oblást — môč na zveličanje.

Evangeliom je takša môč, štera nájde pôť vu takša mêsta, kama nê dûhovnik, nê vučitel, nê naša mati, ali tûvárišica. Môč, štera te najskrivněši mašin, êloveče srdcé zná genoti i slobodno je žené se i tá. Evangeliom je môč, šteri êloveka za êloveka dene i edino z tóv močjôv ostáne êlovek i nê je potrebno med stene klôštra iti i tá se notrizaprêti.

Ali je potrebno evangeliom, ali je potrebno pri nas? Tó dobro znamo, da se je svêt preveč spozábo z Boží zákonov. Dobro známo, da svêt. lüdstvo že dugo takše môči vodijo, šteraga oslabijo, štera z držinskoga i socialnoga žitka vöztrgajo te najlepše rožice. I dobro známo, ka je tomi konec, nê drúgo, kak vekivečno skvarjenjé i smrt.

I gde je prôti tomi pomôč? Vu evangeliomi, štero je Boža môč. Či evangeliom neščemo poslúšati, tak od drúgoga nemremo čakati našega stána pobôgšanje. Či na ednoj ládji, gde se je razširo beteg — vu morje vržejo vráča, ali se tak njihov stan pobogša? Či mi trpimo, ali evangeliom tûdi odvrnemo, tak je naša nevolasamo vékša. Nemamo zroka, da bi nas za volo evangelioma sram bilo, ár je tó Boža oblást i môč, štera nam blájzenost i zveličanje spravi. Tó je edina vretina za naš žitek vu vsakom vrê-

Kí je vero ôdao.

Pripovêst, — poslovenčo Flisár Jánoš.

III.

Vármegjôva glavno mesto je samo po imêni váraš, po pravici je prijétna, cvetna, lêpe og-radčeke majôša vês. Zvôň vármegjôvske hiže i nôvoga špitála ni ti nega več pozdignjene (na kondignáclo) hiže Jáko mirovno občûtênje zbüdí, náimre po nedelni zvečarkaj, gda se pred hžami bodôče stolice z lüdmí napunijo i ti vônê sedêči čakajo k-molítvam zvonenjé, teda vu cêrkev idejo.

Vu cêrkev rado hodêče lüdstvo prebiva tû. Ešče i po poldnêkaj se napuni cêrkev z-pobožnimi verníkmi, ki z pobožnostjôv poslúhšajo z-dûhovnika vúst rêč božo, po šterom se pod orgol milim glásom povrnêjo z cêrkvi k-svojemi dômi. Nájnaprê idejo vó ženske, za njimi mož-

ki, z-kê ti starêši stánejo med dverami, i počá kajo gospon dûhovnika, ki tûdi med pobožnostjôv stápa vó z cêrkvi. Odzvóna cêrkvi k vsákomi má edno-edno prijaznivo rêč, vsákoga stáliš pozna, teškôče, zménkanja, radost, túgo i k-vsákomi má edno edno trôštajôčo rêč. Lüdjé ga poštújejo i nezgovorno lúbijo.

„Jeli je tó istina, gosp. dûhovnik, — pita eden starêši gmajnar — ka njih v-Požon pozávajo? Ár jih mí nikak nepústimo.“

„Istina je, pošteni gmajnar, ka so me v-Požon pôzvali, — ali jas bi vás poštvane gmajnare nebi mogao tûpovržití. Dugo vrêmen je oni dvanájset lét, od šteri mao pri vás glásim rêč Božo, k-vam je priraščeno srdcé moje, nebi mogao jas od vás odítí!“

„Prav májo, lübléni dûhovnik, — právi eden drúgi gmajnar — gda je tó moja žena čüla, se je britko záčala jôkati, Juliška či je pa právla,

meni, i zvŭn te vretine drŭge nega i ne bude. Človek brezi Bože mŭči je veliki siromák, žitka veter ga sem tá obráča, ali on edno mirno mes to nenájde za sebé. Dnesdén se lŭdjé tŭžijo, da nemajo míra, da so nê blájženi. I tŭdi nê bo-dejo, dokeč ne nájdejo vu evangeliumi ponŭdje-no zveličanje. Zveličanje je pa telko, kak Bogá spoznati z pomočjŭv Jezusa, telko kak z Bogom biti, z Bogom hoditi, z Bogom živeiti.

Té evangeliom moremo glasiti i pos'ŭšati, kak glás najékšega veseljá. Té evangeliom moremo glásiti i poslŭšati vu etom dvojjésem i ne-vernŭm svetŭ, šteri svét več ne čáka vernost. I to je gvŭšno, da je dnesdén za vsakoga človeka potreben evangeliom.

Zaman se hvalimo, da smo vsi tak preveč pametni, i da nam evangeliom niká ne správi. Vu verskom žitki smo bogme preveč zaostali. I vidimo, da je dnes samo vu samom sebi verva-jŭči človek niká bole nê blájženi, kak pred 2000 létami.

Pomágajmo vsi, naj se denéšnji svét ogvŭša, da je pomŭč edino vu Kristušovom evange-liomi. Tak ne bude razlike med siromákŭm i bogácom, ne med gospodom i pávrom, nego eden drŭgomi z lŭbeznotstjov vu rŭko ségne. I tak z pomočjŭv Kristuša, z pomočjŭv evange-liuma cimpramo krstšansko matercérkŭv i kak právi evangeličanci dičimo i čestimo našega ne-beskoga Očo, da nam je vu svojem evangelio-

mi dao spoznati našega žitka cil i tak známo, da je našega žitka cil nê zemelski, nego nebeski.

Mi smo vsi dužnici i moremo plácati svoj dŭg svétŭ i Bŭgi. Dužni smo, ár je nam dáni evangeliom, štero je Boža mŭč na zveličanje vsákoga vernika.

Zapisnik

gorvzétŭ v Murskoj Soboti 1932. junija 29-ga na správišči prĕkmurskoga evang. podpor-nega drŭštva.

Po krátkoj molitvi cerkevni predsednik pozdrávi nazŭči bodŭče; gorioprosi g. Lipič Jožef inšpektora i Kovátš Károly dŭhovnika, da potrdita denéšnji zapisnik, potom pa z nasledŭva-jočim govorom odprĕ letošnje správišče.

I. Visiko poštvŭvano správišče!

Z božov pomočjov smo letos k ednoj zna-menitoj mejĕ prišli vu žitki našega prĕkmursko-ga evang. podpŭrnoga drŭštva. Letos je 10 lét, ka je nastanolo naše drŭštvo i ka oprávla svoje blagoslova puno delo. Potrĕbno je záto, naj edno malo stánemo i nazáj se zglédnemo na ti dolipretečeni 10 lét, naj ešče ednŭk vidimo, ka smo doprinesli vu tom vrĕmeni i na keliko smo se približali k onomi cili, šteroga smo pred se-be postavili. Potrĕbno je tŭ tém bole, ár naše podpŭrno drŭštvo, kak tákše, dnes dokonča svoj

ka njŭ bogme nišče drŭgi nede zdávao, kak oni gosp. dŭhovnik, ár ráj devojka ostáne i nede šla k-mŭži.“

„No, no, ka bi pa k-tomi Ferkec pravo? — Na jĕsen njidva že zdám, jeli bár te namĕnite?“

„Tak bi radi, gosp. dŭhovnik. Tŭ bude naš veselŭ dĕn, samo ka se to dobro z-tim hŭdŭm premenjáva, vu Boží rokáj smo vsigdár. Edno drŭgo prošnje bi meo, gosp. dŭhovnik. Od onoga hípa mao, kak nam je siromaček Pali mrŭ, z-tŭvárišicov namenjávvava, ka na njegov spŭmenek bi v-nŭvom špitáli radiva edno pos-telo postavila gori. Gospon dŭhovnika ščĕva prositi, kak de tŭ šlo?“

„Tŭ de jáko lépo delo, poštvŭvani gmajnar, samo li pridta k-meni, jas váj že napŭtim, kak bude tŭ šlo. Zagvŭšno vama tŭ naveliko díko i poštenjĕ bude; ka je vármegjŭv že od več lét

mao nê mogao goripostaviti, zdá se z-vájne dobrovolnosti zgodŭ. V-dobro mesto namenita položitŭ prišparane pĕneze, Gospodni prinesĕta áldov z-vájnov darovitostjov. Gospodin Bŭg je zmožen, on jezero i jezero prilik má povrnŭti ono dobrŭto, štero človek z-svojimi prijáteli včini.“

„Nĕ je tŭ nájna vrĕdnost, gosp. dŭhovnik, nego li njihova. Od tistoga hípa mao, kak so oni prinás, smo celŭ drŭgi lŭdjĕ. Dosta si zgu-čávamo mí med sehom od toga, ka so oni právi Boží blagoslov za nás.“

Med etakšim zgovárjanjem so prišli k-na bĕlo obeljenomi farofi, šteri je v-ogradčeka sredini stao i tak se je kázao, ka je zadovolnosti i míra prebivališče.

Dŭhovnik je prijaznivo slobŭd vzĕo od vernikov, gori je odpro mála dvĕrca i notri je stŭpo v-ogradček. Vesĕlo je stápaŭ po z-kam-

tekáj i z-deněšnjim dněvom se spremeni i stôpi v jugoslovanski evangeličanov Gustav Adolfa družstvo, kak toga kotriga, štero družstvo tūdi istomi cili slūži, kak naša prekmurska podpornica. Tō pa včinimo záto, ár letos bode 300 lét, ka je Gustáv Adolf švédski král pri Lützeni za naše vere pravice svoj žitek gorialdúvao i letos bode 100 lét, ka na njegov spomenek je to družstvo nastávljeno.

Pri toj 10 létnoj meji naše podpornice pa nájprvle hválo moremo dati tomi dobromi Bôgi, kí je blagoslovo naše trūde i z-tim pobožnim žoltárnikom z-vrělim srdcom veleti: „hváli Gospodna, tí dūša naša, ni se nespozábi z-vsě dobročiněnj njegovi“, ár on je blagoslovo, on je oblónao naše delo.

Ali hválo moremo dati našim faram i našim vernikom tūdi, kí so vs'gdár poslūhnošli naše prošnje, tak ka naša rěč je ne ostála „glás kričěčega vu pūščávi“, nego od leta do leta so z vesělím srdcom prinášali svoj áldov na oltár naše podpornice. Te dober Bôg záto naj blagosloví naše fare i naj oživáva vu srci naši vernikov nadale za vero gorěče lūbéznosti světi ogen, naj vu přišestnosti tūdi z-siromáki dosta dobroga znájo včiniti, nájbole pa „z dománjimi vere naše“.

Zdaj pa poglednimo, ka vsaka fara v-tom preminočem vrěmeni keliko áldova je prinesla na oltár naše podpornice.

Te nájvékši áldov v-tom vrěmeni je mursko-sobotška fara prinesla i tak ona stoji na prvom mestí, potom pa pridejo po vrstí vse ove drúge fare po velikosti njihovoga dára.

1.) Mursko Sobotška fara je vu 10 létaj na podpornico aldúvala	22,644·50 Din
2.) Bodonska	19,366·85 „
3.) Puconska	18,645·50 „
4.) Křiževska	12,076·— „
5.) G. Slavečka	7,420·80 „
6.) G. Petrovska	5,206·50 „
7.) Hodoška	4,296·50 „
8.) Dolnja Lendavska	4,147·50 „
9.) Moravska	3,032·50 „
10.) Domanjšovska	1,637·25 „

Vsenküp 98,473 65 Din

K-tomi pride pri seniorskom správišči držánaj božoj slūžbi

1.) nabráni offertorium	4,889·70 D.n
2.) obresti ali intereš	4,801·87 „
3.) podpora z Štuttgarta	2,690·— „
4.) državna podpora	5 000·— „

z-prvěšim navkúpe 115,855·22 Din

Z-té šume so pa naše sirmáške fare vu tí preminóči 10 létí sieděčo pomôč dobile:

1.) Dolnja Lendava	20,000·— D.n
2.) Gornji Slaveči	17,000·— „
3.) Apači	8,000·— „
4.) Domanjšovci	2,000·— „
5.) Hodoš	500·— „

Vsevküper 47,500·— Din

nom povoženoj pôti i kak je kre grmíčov šo, níkák se njemi je skočěč hitro na šinjek obeso. — „Huh apika — jeli bár ka sem vás zoságala?“ — skriči sprevědno eden deteči glás i dvá drúgiva drobiša sta ga za roké popadnola, glásno se smehěčiva.

Oča njidva je blájženo glédao ino se dao od njidva pelati. Tak so do trnáca přišli, gdě je je edna prijazníva, prijětna ženska sprejela.

„Mama, mama, — kričijo deca — Linka je zoságala apiko.“

„Jas pa i Béla sva ji pa za roké popadnola i tak sva ji pelala do eti mao . . . Bog-me sva ji midva pripelala, jeli bár apika?“

Fararca je dolivzela z-možá plášč (reverendo) i v-hižo ga je nesla, hitro je pá nazá na trnác přišla.

„Dnes sem zevsěm gotov, — právi prijaznívo Ákoš. — Zdá sem že celô vaš.“

Doli si je seo pri ženi na z-bežěčimi rōžami i z-divjim trstjom obrašenom trnáci. Lěpi risálski zvečarek je bio.

„Tákšega hipa se člověk lí veseliti má žít-ki“ — erčé fararca. Vse je tak lepo!“

„Pa keliko jí jeste nesrečni, — odgovori ómurno dūhovnik, — šteri drevěno srdcě majóči, nevživajo etoga lěpoga risálščekovoga dněva. Od siromáka Zoltána že pá pišejo novine.“

„Jas sem ešče dnes ně čtěla novin, samo vživám lěpoga dněva náslad.“

„Tō znáš, ka od šteriga mao je z-követstva doj mogao zahváliti, je lěhno, Palásthyov kaštel je pá na bobén přišao. Zdá tak pišejo novine, ka lehka vrědnost nepokřije dugá.“

„Pově mi, Ákoš, ne stáne te žmetno, ka so tvoji prehodniki v tak lěpom kašteli prebivali, tí pa v-tak přostom mestí i nástaji trošiš tá žitek svoj?“

Nadale v-Murskoj Soboti ev. dijaški dom: 48,945 Din, v-Novom Vrbsi diakonis dom: 5,800 Din., ništerni siromaški theologušje, dijaki v učitelsoj šoli i drugi 15,307.50 Din, poštni i upravitelski stroški so pa bili: 321 Din.

Z-toga računa vidímo, ka naše delo vu ti dolipretečeni 10 lèti je nè bilô zobstonsko! Nè samo edna evang. fara je pri zidanji cerkvi, farofa ali pri nesreči pomôč dobila; nè samo ednoga dijáka smo ríšili od žmetne skrbi, štera je z šolanjem vkúpe prikapčena.

Zdaj pa gda naša podpornica dokonča svoj 10 létni tekáj i z-têm moja čest se túdi dokonča: ešče ednok z-srdcá hválo dam všem onim ki so mené pri mojem deli podpérali, dühovnikom, vučitelom i vsem vernikom. Mogôče kaj včasí-včasí je preostra bila rêč moja i vsákomi se je nè dopádnola, ali naj verjejo, ka teda túdi me je samo lúbézen vodila do naše podpornice, naj gorizdramfam te vu sné spajôče, naj oni túdi obilen tál vzemejo ž-njé hasnovitoga dela.

Srdčna hvála vsem navkúpe! Prosim naj moje naprédávanje naznánje vzemejo.

Podpornice spravišče cerkevno predsebnika naprédávanje naznánje vzeme i na mestí nihá.

II. Cerkevni predsebnik potom naprê dá račun od šafarúvanja vu tekočem leti. Žalost, kríze oblást se pri našoj podpornici túdi čúti! Letošnja šuma daleč zaostáne za áldovom preminôči lét. Prôti tomi naše potrebčine so pa ešče vékše, prosilcov od leta do leta več bude.

V tekôčem leti so posebne fare sledèci áldov prinése na oltár naše podpornice:

1.) Murska Sobota	2,345.— Din
2.) Puconci	1,206.15 „
3.) Bodonci	1,026.25 „
4.) G. Slaveči	704.75 „
5.) Petrovci	606.50 „
6.) Križevci	517.50 „
7.) Dolnja Lendava	460.— „
8.) Hodoš	342.25 „
9.) Domanjšovci	232.25 „

Vsevküper 7,441.95 Din

Do denéšnjega dnéva je ešče nè notri poslála svoj letošnji áldov Morávská fara.

K toj šumi príde ešče preminôčega leta 1.) ostanek 686.85 Din., 2.) intereš 309.61 Din., i 3.) pri denéšnoj božoj slúžbi nabráni offertorium 408.75 Din. Tak mámo za raztálati vsevküp: 8,850.70 Din.

III. Cerkevni predsebnik naznani, ka letos je 3 prošnje dobo:

1.) Dolnja Lendava pomôč prosi, naj svoj dúg zménša;

2.) Gornji Sláveči rávno na isti cil;

3.) Verniki okôli Ščavnice pomôč prosijo, ár so si v preminôčem leti novi cintor kúpili, na njega zvon spravili i na tó ešče preci dugá májo.

Z-Apači smo prošnje nè dôbili, ali jas prosim visiko poštváno spravišče, naj se z-tê raz-

„Moja drága mati so me pri cájti návčili proti nébi glédati i vu ti dühovni náidti blájženstvo. Vu prôstoj bodôčnosti me je túdi zadovolnoga včinilo ono znánje, ka je Bôg vsepovsédik znami i darúje nam ta potrebna, — i ka jas, njegov ponizen sluga vu njegovoga orsága razšúrjávaji túdi nika včinim. I od onoga hipa mao, kak mi je tebé dao za žitka tíváriškinjo, sem celô blájženi. Z-Bogom i z-lúbéznostjôv vu srdci je žitek vsepovsédi lépi“.

Ogradčeka dvérca so se pá goriôdprle i deca so z-ogradčeka pribêžali roditelom pravít, ka eden možki ide i jáko se pašči.

Uprav je tak bilô, túhinec se je hitro približávo.

„Gospon dühovnik, prosim ji naj se potrudijo v-špitál, eden vmérajôči ji dá prositi, — z-Kristušovov večérjov šče živetí“.

Dühovnik si je nahitroma vküp spôbrao ta potrebna i z-špitálskim slugom je hito k-na váraša ovom kráji stojéčemi špitáli.

Sunce je že zaišlo, gda sta na špitála prestranno dvorišče prišla.

Doktor je spréjao dühovnika.

„Jáko je na teškom siromák, nikak se nevčáka gojdne. Nezvráčeno srdčno bolezen má. Dnes med poldnoma se je dao gorivzétí, pred špitála vrátami se je že niti gibati nè mogao“.

Hitro sta šla gori po stubaj notri v-edno prestranno hižo, v-šteroj so v-bèli, čisti postelaj ležali ti trpéči. Pred ednim blédim, sêrim, vtrêtim betežnika postelov sta stanola, šteri, kak je v-pamet vzéo dühovnika, se je gori šteo malo prizdignoti, ali nè je meo môči.

„Prvle, kak bi z-Gospodnovov večérjov živo, bi rad z dühovnikom gúčao“, — je z-slabim glásom pravo, na štero je doktor ništeri stopáj nazá stôpo.

Betežnika glás je do Ákoša srdcá ségno.

„Zoltán!“ — je gori skričao i milo v-nároča obino brata.

„Povrnjeni grêhšnik sem, tebé sem želó, ti me pelaj nazá, odkud sem ednôk za preminôči

torjeni verníkov nespozábí, nego je vu prvoj vrsti podpíra. V-tekôčem leti so si tē verníki hížo kúpili za molitvárníco i nôvi cintor, njihov dúg je tak velíki, ka brezi naše pomôči ga v-deněš-njoj krízi z-svoje môči níkak nemorejo pláčati.

Na gorítálanje letošnje šume je podpornice správišče sleděči dokončétek prineslo :

1.) V-novom Vrbási diakonis dômi se naj dá 500 Din.,

2.) Ščavniškim verníkom se naj dá 350 Din.,

3.) ti goriostanjeni 8000 Din se pa naj v-ednákoj merí raztála z-med Dolnjo Lendavsko faro, Apače i Dijaški dom v M. Soboti.

IV. Cerkevni predsednik se ešče ednok zahválí vsem kotrigam správišča, potom pa sejo zaključí.

ŠIFTÁR KÁROLJ

cerkevni predsednik podpornoga društva.

Potr.

KOVÁTŠ KÁROLJ

LIPIČ JOŽEF.

To právo ístínsko darúvanje.

(Naprē dao v-Sobotškoga žen. družtva verskom zvečarki Míkoła Ferenc osmošolec.)

Zvônrédne vrēmena živēmo, záto je darúvanje túdi zvônrédno. I túdi je zvônrédno več darítelov i več daríl. Ešče i od tákši osob zidejo áldovi, kí so si prvle níti nē míslíli na tō, ka bi drúgim túdi trbelo kaj dátí.

Tō je pa níkše velko čúdo nē. Zdaj je tak velíki víhēr, da do dna gene mōrja vodō, ešče i ono vrsto i kaple, štere so vu globočíní bodōče, ménši víhērov nē občútilé i napamet nē vzelé. Zdaj se v-nemáratnost zagúzati i pred svētom se skriti, je nemogōče. Vezdášnjega vrēmena sūkešíne vu ednoj, alí drúgoj formí vsákoga gori poíščejo.

Čí je vu drúgi hípaj samo včási, včási bojēč klonckala za míloščíno nevola, zdaj glasno trúple, sílno prosí, zahtéhvajōč kříči i očívidno káže jezéro féle teški ran. More je vídítí ešče te slēpi i čúti te glúhi túdi. Svetovna bojna i za njōv nasledúvajōča vérvstvena kríza je z-zemelskí nevól i trplēnj te nájteškēše prinesla na svēt. Ka je v-drúgi hípaj po ednom, rastorjeno doseguvalo lúdí, zdá naednōk navkúpno míllíone teží. Nē po betví, nego v-cělí redáj podéra, teží národe.

Vsepovsud pri vsákóm stopáji je tam sūkešína i tak túdi pri vsákóji stopnji povsud náide delo darúvanje.

Alí tō darúvanje právo íno ístínsko more bídti i nē samo nazlúk, ár je nē vsáko darúvanje tákše, štero se za tákše vídí, alí za tákše skazlívó káže. Kelko jeste tákši, štere vu darúvanjí márnost ravna i uprav dosta lúdí ona vodi. Podpíše svoje ímé pod darovítí líst záto, naj ga díčíjo, hválíjo. Darúje, naj ga za dobroga srdcá držíjo. Pri tákšem je nē glavno, naj vtíhša potrebōčo, nego naj svoje díke želnost zadovólí vō

svetskí dobrōt odhájao . . . Oh da bi mojo mater ešče ednōk mogao vídítí! . . .

„Drága matí so na tébe blagoslov prosēč, v-mojí náročáj pústíli dúšo.“

„Moje vrēmen je krátko, — odgovorí be-težník z-slabím glásom, i skuzé so njemí vdíljek tekle po obrází. Poslúhni me, tá prosím. Mojo híštōríjo tak znáš. Zavolo zablodjenoga mojega žítka brítke občútností sem ve vsígdár globše i globše pográdždžao. Zatájó sem vero, ostavo sem svēto materécérkev. Lí zdá razmím prav popólno dráge materé opominájōče reči, ka: „Ka hasní človekí, čí ete cěll svēt dobí, dúši pa svojoj škōdí!“

Velíkí grēhšník sem, pretrpo sem tá svoja. I čí se zdá povrném, me níka drúgo nežené na tō, samo lí čísto prevídēnje. Že več níka nē čakám od žítka. Doktor tí prék dá písmá, štera so vsa vrédi. Nazá sem se povrno na evangeličánsko vero; sín mí je vu Insbruck ježujtskom klōštri, ár ga je žena, štera je z edním kapitánom odskočila, tá skrila. Tō sem samo pred níšterní pár dnévímí zvedo. V-Grádcí sem ga túdi ískao;

alí zámán. Mojemí síní, kí me vu nazá povrnēnji na ev. vero nasledúje pōleg očé juša, tebē ímenújem vō za tútura. Zhrání ga gori vu tvojoj famílíji. Včíní tō, drágí brát, ednoga vmérajōčega blagoslov te obséde. Vu teštamáliší od vrēdností níka nemrem čínítí i teštálívatí, ár že níka nemám. Samo tō želém, naj moj sín dober evangeličánc bode, kak so bíli prehodníkí, k-šterím je línjegov očátúhí pōstao i nevrēden bío índašnji očákov íména. I čí de tí mogōče, mentúj z-naše vere líbezívímí rečímí pred njím očé svojega zablodjenost“ . . .

Vmérajōčega reč je zabegnola, nēmo je kázao proti kehlíji. Akoš je drgetao vu tēlí, gda je mólo i dao vžívatí vmérajōčémí brátí Gospodno svēto večérjo.

Z Zoltána obráza so preminólí zburkanjá tēgi, níkša mírovna krotkost ga je obséla.

. . . Létašnji mrák je obseo zemlō. Nanágli je kmíca grátala alí v-dalečíní se je zsvětíla edna zvězda. vere vsígdár goréče zvězde posvēt, šteri je presvēto k- Bōgi se povrnjenoga vmérajōčega slédnjo pōt. (Konec).

Jestejo tákši, kí za dobička zgánjanja volo činijo dobrotivnost. Svoj dár za tákši fond špekulálivajo, šteri se dobro vöspláča. Z-děsnov nika malo darújejo záto, naj z lěvov tém več sebi pograblájo. Darúvanje za tákši plášč računajo pod šteroga pokrivom támbole naprê pomagajo svoje sebične cile. Tak delajo oni, kí za nabírálne árkuše májo pêneze, ali zvodjávajo, čalárijjo pri dobrotivni nàstav na nji zavüpani preküpé i materiál, ziviša vöobslúzavanji i májo düšnověst te ostávlene vböge sirotice prekrátiti.

Nikákí záto darújejo, ár je tó divat. Kak drúgi divat prfide, oni se tüdi premenijo.

Jeste i tákši, kí záto darúje, ár bi ga sram bilô zaostati; nê z-srdcá, nego z sremežlivosti dá. K-njega dáti je nê prikapčena nedüžna radost, nego skôpo žalúvanje; nê odkriti srdcá želejôči blagoslov, nego skrito, nêmo pogovárjanje sprevája dár njegov, tak da neide žnjim radost, ali blagoslov.

Zná bidti darúvanje tüdi *z-nedovêdne prilike*. Nedovêč zaglédne nevolu, mantro i na ništeru megnenje njemi obséde srdcé milúvanje, — i dá pomôč nê za toga volo, da vtišša nevolá ka trplénje, nego naj se reši srdcá svojega občütnosti, potišša vu svojem srdci zbüdjeno milúvanje i rêši se, dale je poriné od sebe. Neišče tó, jeli je njegova pomôč v dobro mesto dána? jeli je z-istinom dobro činio? Zadovoln je z-tém, ka je darúvao i ka toga oböžanoga več ne vídi pred sebo.

Vsa eta daleč spádnejo od právoga, istinskoga darúvanja. Nevřédno nosi i oskrúni njé imé. Dostakrát se gliha na etakša dobročinénja Augustinuša sôd, ka so tó samo „*lescêči grêhl*.“

Právo ino istinsko darúvanje je *slúzba i aldúvanje*. Ali nê po mární slugi včinjena dôb, brezi dühá bodôče činénje, nego samovolno, z-lübézní, z radostjov spunjena slúzba i nê prisiljeno álmoštvo. — Tak slúži i tak aldúje, da ne gléda na sebe, nego na drúgoga, tó je tó na Bogá, na Jezusa, na bližnje svoje i tak k-koncovi na sebe i rávno za drúgi volo se z-sebe celô spozábi.

Na Bogá mámo glédati, či z-istinom to dobro ščémo činiti. Globoko moremo občütiti i spoznati, keliko dobra činí z-nami Bôg brezi naše vrédnosti, kak mílo trpi naše slabosti, kak veliko Lübénost má k-nam — tó previdénje i spoznanje Lübénost porodí v-nami k-Bôgi. Ali da žnjim nemremo dobrotivnost činiti, njemi

slúziti, ár on tó nepotrebúje; záto k-nam pošle te svoje máličke, naše brate i sestře, naj nad tistimi pokážemo svojo Lübézen. Što očo Lübí, nemre bidti z-hüdim srdcom k-njegovoj deci. Što očo nešče obžalostiti, preštíma, poštüje i dobro čini svojimi bližnji. Zaman právi te hüdi brat, ka Lübí očo, či je z hüdim nágibom k-onim, štere oča Lübí. Gde je prijéten gazda, tam za njegovo volo ešče nêmo stvár tüdi preštímajo, — právi prilična rěč.

Na Jezusa nam trbê glédati, od njega se mámo včiti, štero je ta istinska, práva slúzba i áldovnost. Keliko je činio on, — kak velki áldov je prinesao za nás! Toga presámnanje i z-verov popádnjenje naša srdcá na dobrotivna darúvanja zbüdi. Ali da njemi tüdi z nikim dobrim nemoremo slúziti, činmo záto dobrôto z timi njegovimi máličkimi. On tó tak vzeme, či bi žnjim samim činili. Ti njegovi málički, šteri máli tál májo z-vsagdanéšnjega krúha, z zdrávja, z zdravi kotrig, z-dománje familijske toplôče, z radosti, z-vere, z-mirovnosti, z-trôšta i z-blájženstva.

Tak se osnávla, gáji i bogatêše gratúje srdcé po Lübénosti. Vu sebičnom srdci li samo sebičen človek má komaj mesto. Vu nesebičnom srdci má mesto Bôg, Jezus i pri njima májo mesto tüdi lüdjé. Tak bode Lübézen krstšanska Lübézen; tak se zobrázi i vö osnové ta práva istinska darovitost.

Darúvati vu Jezusa iméni, tak, kak bi tó na našem mesti Jezus činio! Njega nasledúvati, za njim idti vu darúvanji tüdi po njegovi stopáji! Njega je nigdár nê vodilo díke zgánjanje! Lehko je pravo od sebe „*Jas ne iščem svoje díke*“. Nê je gláso, nego je prepovedávao njegovi dobričinénj glášenje. Erkôči tomi zvráčenomi: „*Idl, da nikoml nepovêš!*“ Nê ga je ravnalo lastnoga haska zgánjanje. Záto je pôstao siromák, naj drúge obogati. Nê je šô za divatom, nego prôttoimi pôleg onoga vrémna právde je dobro činio i sobôtné dní tüdi; dobrôto je čüto i k-zavřženim publikánušom i grêšnikom. Nê je z-prisiljenosti slúzho, nego z radosti: „*Nê je záto prišao, naj njeml slúzijo, nego je on bio na slúzbo drúgim.*“ Nê je samo nevedôč pomôč darúvao, nego nestanoma. Njegova hrána je vsakdanéšnji krúh bio. Tak je živo nestanoma, naj nebeskoga očo volo činí. Očé vola je pa tó bila, da celi svoj žitek svëti na dobrôto posveti i sebé za njega z-groznov smrtjöv gori aldúje.

Či tak zapopádnemo Lübézen i njé sád: darúvanje, teda lahko previdimo, ka ona nemre

samo z-práznoga milúvanja státi. Milúvanje samô nezvráči rane, nepotihša gladú, nenamestúje čonklave kotrige tĕla. Dostakrát ešče obteží križ, trplĕnje, ár prestráhši toga nesrečnoga, ki se za toga volo ešče bole zaobôžanoga i nevolnoga čúti.

Te vu sŭkešini bodôči nĕ milúvanje, nego pomôč čáka. Vnôge nevôle je samo z-pĕneži mogôče vtihšati. — Za pĕneze je mogôše betežniki vrástvo, lačnomi krúh, nágomi gvant, obštonkanomi vojníci napravleno kotrigo spraviti; po bojní i pogori zničeni hiž i vesnic obôžanim familijam nôvo ognjišče postaviti. Po nesrečni vdárci zráka, povôdni, sŭhoče, kŭge pobite stančare gori zmočiti. Nesmimo vse tô na držávo naslanjati. Z-toga more svoj tál vŭzĕti občinstvo, cérkevne i politične občine, vsáki človek, ešče i deca. Naj nišče nemisli, ka z-kém láda, je samo njegovo i nĕ je dužen žnjega nikomi dati, kak tô svĕto pismo právi: „*Komi je več dano, več se od njega čáka*“. — Prôttomi, ki je zdrav i pod obrambov drŭgi lahko svoje ôprávice spunjáva i mentúvani je vdárcov, nesmi se spozábiti z-oni, ki so nesrečni. Što orjĕ, nesmi pozábiti, ka svoje škĕri drŭgoga paščlivosti i deli má hváliti, naj si zmisli, ka so tá z-drŭgoga znoja njemi správljena. Ki je svoje zdráveje nazá dôbo, se zahválnô má spomenôti z oni môdri, zevčeni lŭdi, ki so svoje vrĕmen, znánjĕ i žitek posvétili, da naj bôgše i bôgše vráčenje dosĕg-nejo, bôgše, pripravnéše náprave, škĕri nádejo gori národom na blájženstvo. Vsi smo tŭvárištva edna-edna kotrigo i da tál jemléno vu dobrôtaj, smo vsi tŭvárištva dužnici. — Mislimo sebĕ vu ti nesrečni šorš i kak bi želeli, naj drŭgi nás pomágajo, tak činmo i mi z-timi potrebŭvajôčimi. Nemorjújmo pri darŭvanji, nemečmo njim na ôči, ár je bôgše dati, kak prositi.

Nĕ je zadosta samo pĕnezno álmoštvo. Z-pĕnezi, či nebomo pazili známo samo kôdišov račun povĕkšávati, vraglive, dela se ogibajôče živlence gájiti, ki se samo na našo darovitost i miloščo naslanjajo. Nam je potřebno lŭdi mentúvati i z-darŭvanjem, pomáganjem lŭdi osnávlati. Tŭ se začinja znotrĕšnje teško delo. Tô je nĕ samo pri grĕhšniki potřebno, nego pri nesrečnom tŭdi. Betežnika potrdjavajmo vu dúhi, ár de z-dŭhovnov močjôv leži prenosu svoj beteg. — Vcagajôčemi dájmo trôšt, v-mrzlo srdce vlejmo toplôčo, vu nevervanoga vŭpanje i vero. Vcĕpmo v-njega tô občŭtĕnje, ka je vu svojoj nesreči, vu ostávenosti, v-tŭžnom žitki, v-tem-

noj, glŭhoj i v kotrigoj skvarjeni bodôči, i on nĕ višĕšnje stvorjĕnje tŭvárištva, nego v-nikom táli tŭdi hasnovita kotrigo. Či že ednôk koga križ nemremo žnjega doli vzĕti, nečinmo njemi ga britkĕšĕga, nego njemi ga polĕhšati šĕtŭjmo.

Nĕ samo z-álmoštva darŭvanjem pomágajmo bližnje naše, nego dájmo njim priliko na delo, da kak je od njih mogôče, si sami poiščejo žitka potrebčine. Podpĕrajmo one nástave, štere te vu tĕli skvarjene: slĕpe, glŭhe i drŭge tŭne k-mogôčnomi deli vádijo, ár tak tákši sami tŭdi poskrbijo svoje potrebčine i nobodo tŭvárištvi na bremen; kak je mogôče vu svojem krôži vse doprinesmo, naj nede med nami kôdišša, nego vsáki tak zváni napôčlovek naj bode kamči napô delavca.

Ta práva, istinska darovitost tak nestoji z-toga, naj nikelikokrát álmoštvo dámo, nego z-globoke lŭbéznosti k-našim bližnjim. Istina, ka je tô nĕ lahko delo, nemre se ga naednôk navčiti, li po vnôgom vajanji. Od detinstva mao se more vu njean osnávlati i v-njĕ notri rásti. Blájženi je, koga že od detinstva mao na tô včijo. — Na tô se je organizĕrati potřebno, ka eden človek nemre doprinesiti, si naj tŭváriše správi k-coj. — On smileni biblinski Samariťanuš je tŭdi pomočnika ziskao sebi vu oštarjáši. Vidimo, kak blagoslovna dela odprávlajo lŭbéznosti orgáni: ženska drŭžtva, erdĕčĕga križa, znotrĕšnje missije drŭžtva, podpornice i. t. v.

Ta práva istinska darovitost po celom svĕti odpráva svoje blagoslovne ôprávice, štera z-srdce vretin cŭri i nĕ svetski, nego vu srdci tŭhi nájem, pôleg Jezuša reči nebeski nájem dobiti se trôšta. Jeli more svĕt tak velikí nájem dati, kak gda Jezuš etak erčĕ: „*Pojdte blagosloveni Otĕe mojega, ôrokŭjte pripravlene vam králevstvo od začĕtka svĕta*“ (Mátaj 25.34). I nadale vu Má-taja XXV. od 34 - 40 veršusaj povĕ, kim šĕčĕ dati on nájem. Nĕ tim zmožnim, nĕ môdrim, nĕ bogátcom i tŭdi nĕ tim vervajôčim, nego tim zistinom i prav darŭvajôčim. — Tô naj bode i vu vezdášnji zvônrdni vrĕmeni tŭdi vu darŭvanji vaša mera. Jezero jezér je zdá Gospodna ti málički račun. Vu njihovom obrázi pride Jezuš k-nam, žnjihovimi rečami guči k-nam i k-koncovi naj vu njih imĕni tŭdi od nás guči: vu 35 i 36-tom veršusi etak: „*Ár sem lačen bio i dál ste mi jesti; žeden sem bio i napôjll ste me, pŭtnik sem bio i gori ste me prijali. Nâgl sem bio i odenoli ste me; betežen sem bio i priglednoli ste me;*

v temnici sem bilo i prišli ste k meni“ i vu 40-tom veršuši: „Ar kakoll ste včinnli ednomi z-eti bratov mojli ti nãjmènši, meni ste včinnli.“

Jeli bi nam tak mogôče bilo kaj včiniti za Jezuša? Jeli bi mogôči bili žnjim právo, istinsko dobrotivnost činiti? Činmo žnjegovimi timi má ličkimi i žnjim smo činili.

Tihe minute.

„Bojdi veren notri do smrti i dãm ti žitka korôno.“ — (Ozn. 2, 10)

Vernomi biditi notri do smrti je to nãjvêkše dobro, ka lahko želê od nás Bôg, i tã nãjbôgše, ka lahko njemi dãm. Misel vernosti dosta vse zapêra vsebi. Znamêni, ka se popolnoma Bôgi moremo prêkdati. Svoj žitek, svojo osobo, svoja nakanênja, dela, svoje radosti, žalosti. Znamêni, ka od dna do dna radi, z dobrov volov i podložnim srcem moremo obstãti tam, kama nas je Bôg postavio i mále i velke dûžnosti i skrbi z zgihnov dûšnovêstnostjov moremo na sêbe vzêti. Znamêni vernost k-Bôgi i k Njegovoj svêtoji rêči; vernost vu boji z grehom; vu gorinücanji časa i môči; vu šafarüvanji z-tov na nás zavüpanov vrêdnostjov; vernost vu veri, štera se nigdãr neklekne i vu ljubêznosti, štera nigdãr z srdcã vã ne spãdne. Ah, tã je veliko goridãnje! Ali ešče vêkši je nãjem, šteroga eta vernost vu sebi nosi: srdcã tiho blãženstvo i mirovnost, više vsega pa drãgo obečanje rêči, tam, daleč, pri cíli: *žitkakorôna*.

Z vernostjov, zadovolnostjov.

Bôg etak veli ednoj korini: „Tebê ese postavim, vu ete lêpi vrt. Eti cveti, gde vnogi nãjdejo lüšnost vu tebi; tvoja lepota i otãvlajôči dijêk naj sprãvi radost, vedrino dosta lüdem i mojemi imêni díko.“ I toj drügoj korini etak veli: „Tvoje mesto eti bode, na etoj goloj pečini, vu večnoj samnosti, kama človek nemre djãsti svojega stopãja. Nišče nede vido tvoj zrás človek nevzeme vpamet tvojo licojno, tvoj dijêk, ali zdrži v srci mirovnost, angelje se lüštãjo vu tebi i moje imê dičijo i jas oblõnam vernost tvojo...“ Kamakoli te li postãvi Gospõd, bojdi veren, ar žitka korôna je nê bogãtcov, nê preštimancov, nê velikánov etoga svêta, nego je onim obečana, šteri k Gospodni verni ostãnejo notri do smrti.

Drãgi klinč.

Vu edno vês so protivnici notrivdarili, rôpali so i nazãdnje vês gorivužgali. Te obstarani farar je tam stao z svojim sinekom pred svojov

gorêčov hižov i z razprestretimi rokãmi je vrgao eden poglêd na grob svojega imãnja. Nanãgli je lehno sinek. Te oča vu nãjvêkšoj nemirovnosti beži ese i tã, goriprosi priãtele, nãj iščejo sinã njegovoga. Lehko postãne pepel njegva vrêdnost, naj samo sin njegov živê! Ovo, zdã skoči té z ednim paketom v rôki z hiže, štera se zanjim vküpsühne. Z osmodjenimi vlasmi se pašči k oči, šteri ga obinë, i gjeklã: „Ajtã, ne vzemte za hũdo! Kak smo stãli pri gorêčoj hižiki, prehodilo mi je liki strêla, dũšo; edno moreš obrãniti, to knigo na stõli, z štere sem ti včerãnji večêr té govor pravo: „Neboj se, či hodiš vu ognji, ne zgoriš.“ (Es. 43, 1—2). Na tã sem si mislo, zãto sem vüpaio tã včiniti.“ Z ednoga rôbca je odvio svojo Biblijo. „Hvãla Bôgi!“ skričão je oča. Ni edno okã je nê ostalo sũho. Genlivo vidênje, štero vsãkomi tã pitanje dá: jeli je tũdi tebi nãjlüblenêše imãnje tvoja Biblija?

Žitka môdrost.

Fénelon (1651—1714), eden nãjplemenitêši môž z hãpa XIV. Ludviga, je bio pitãni od ednoga zavüpnoga priãtela, či nebi lahko njemi odkrio skrovnost svoje prevedne zadovolnosti. „Stanovito“, odgovori Fénelon, „mojo skrovnost nahitroma lahko povêm, ar ona nestoji v nikom drügom, kak vu pravilnom nücanji moji oči.“ Priãtel je pravo nãj njemi tã bole razkladê, ka je Fénelon rad včino. „Vu kakšojštêč stãni sem“, erčê te poštvãni môž, „predvsem prizdignem oči moje prõti nébi i pri tom si míslim na moje glãvno delo na etoj zemli: kak pridem vu nebêsa. Potom ravnam moje oči doli na zemlo i pred sêbe si postavim, kak võski prestor de mi trbelo ednõk, či do me pokãpali. Zãtêrn obrnêrn svoj poglêd proti svêti i vidim, kakša vnožina lüdi je dosta neblãženêša liki jas sam. Tak se navčim, ka gdê se dá nãjti právo blãženstvo, gde hênja gori ves naša skrb, i kak malo zroka mi ostãne se starati.“

Naše sinjorije gjülêš.

Prêkmurska evang. šinjorija je svoj lêtni rêdni gjülêš jun. 29-gã v Murskoj Soboti, pred vernikov i posebni gmajn poslancov velikov vnožinov držãla. V-gojdnob ob 8-moj võri je držãna svêta boža slüžba, štera se je začnola z popevanjem ete podporne pesmi: „Prebũdte se

ino čüjte . . .“ Potom so Šiftár Károly bodonski dühovnik, kakti seniorátne podpornice cërkevni predsednik vu poniznoj molitvi prosili Gospodnoga Bogá blagoslov na evangeličansko sv. matercërkev, na njé voditele i na vse vernike i so z-genlivim gôvorom vu čest spelali za nôvoga svetskoga predsednika podpornice g. Nemeč Jánoša mursko sobotškoga vu poštenjêj bodôčega trgovca i vrêloga gmajnara, koga so posebne gmajne ednoglasno na to pozvánje si zvolile. Z-svétoga pisma etimi rečmi ga pozdrávlajôči: „Idi i tí prispodobno čini“, štere je G. Kristuš onomi človeki pravo, ki ga je pitao: „Što je moj bližnji?“

Ob 9-toj vöri se je začno gjülêš. Gosp. Benko Józef seniorátni svetski inšpektor, državni poslanec, so vu svojem prebránom odprtnom govorenji na vö- i vküpdržanje, na právo krstšansko bratinsko živilenje i delanje opominali i büdili vernike. Zahválno so se spominali z blagoslovnoga dela ženski družtev i seniorátne podpornice. Njihov lépi govor je vu svojoj čeloti vu zapisnik vzéti.

Dr. Popp püšpek so po telegrafi želeli Boži blagoslov na správišče.

Potom so Kováts Števan senior, cërkevni predsednik čteli gori svoje naznanenje od dojpretečenoga leta cërkevni dogodkov i činenj. Z-žalüvájôčimi rečmi so se spömenili z dvá dühovnika, šteriva sta nêmogla na gjülêš príditi: Godina Števan gor. petrovski, ki težko betežni v mursko sobotškom špitáli že dugši cajt ležijo i Hima Šándor morávskoga, ki so za slabosti volo nê mogli med nás príditi; želejôči njima kak najhištrêšnje ozdrávenje. Gori so pözvali gjülêša pazko na tó, ka je vezdašnje leto jubilálno leto naše svéte materé cërkví. Etoga leta novembra 6-ga bode 300 lét, ka je našega vadlúvanja najvêkši branitel i obrambnik Gustáv Adolf švédski král vu bitki pri Lützeni z-odíčenov smrtjöv spadno, ali protivnika je obládao. Blájženi i nepozábleni bojdi njegov spömenek naveke pred vere slobodščino želejôčimi národmi zemlé. V-etom leti bode stó lét, ka je osnovleno Gustáv Adolfa družtvo, štero je naše svéte evangeličanske vere najvêkša obramba, podpornik i právi angelvaritel. Na toga znamenitoga dogodka spömenek bomo i mí našo podpornico na Gustáv Adolfa družtvo imé preménili. Nadale so imenüvali one nastavitvi, štere so v-pretekôčem leti na naše materé cërkví napréidenje doprinešene. V

Radkersburgi je nôva evang. cërkev posvetšena, liki eden trdi grád naše vere. V-Dolnjoj Lendavi je nôve evangeličanske cërkví grüntni kamen doli djáni, zidanje cërkví je pod strêho prišlo. V-pozdignjenom törmi se znôva glasita dvá pred 300 létmi obmuknjeniva zvoná, z-brunčnim nebeskim glásom dičéčiva diko skrbnoséčega Bogá, po koga milošči je té máli evangeličanski veren šereg na teliko prišao, ka de pá meo božo hižo. Vu Apači je posvečena nôva molitvárnica i prêkdána svojemi nebeskomi pozvánji i tüdi evangeličanski brütiv. V Ščavnici je tüdi správljeni evang. brütiv, törem i zvon. G. Slávečka gmajna je za farov hižo kúpila. Djáne so vekivečne fundácije: V-bodonskoj gmajni na preminôčega Szincz Lajoš dühovnika i tüvárišice Berke Terezije spömenek sta Lajoš i Jánoš siná 14 000 dinárov fundácijo djála na cërkevne cile; Luthár Ádám püconski dühovnik na svoje preminôče nepozáblene tüvárišice Fliszár Šarolte spömenek 10,930 din., štera šuma je po te pokojne čestitelaj na *nepovêhnjeni vëvec* z darüvani áldovov narásla na teliko; Sobotška evang. gmajna na Kováts Števan senior dühovnika 40 létlice spömenek 5000 dinárov. Vu svojo čest sta spelaniva naše občinske cërkví cërkevni i svetni predsednik.

Za nôve delavce vu Gospodna vinográdi so odebráni Lipič Jožef sobotške stáre gase „Prekmurske Banke“ ravnatelj v G. Petrôvskoj, ml. Kühár Števan tešanovski posestnik v-Morávskoj gmajni za inšpektora. Od nás se je odselo vu bôgšo domovino aprila 1-ga Vérteš Šándor vp. vučitel, kí si je vu fokovskoj šöli po čeres 40 lét slüžbi spravo nepozábleni spömenek.

Po razprávlanji punktumov seniorovoga naznanenja i zapisnika pretečenoga leta so zebráni za poselnike na občinsko cërkevno správišče Šiftár Károly i Hári Lipót dühovnika, Dr. Rituper Šándor i ml. Kühár Štefan inšpektora. Poslúhnjena so ešče rázložna návadna naznanila.

Na prišestnoga leta šinjôrskoga gjülêša držanja mesto gledôč so Luthár Ádám püconski dühovnik naprédáli i poráčali: gledêč na tó, ka kleti v-1933-letí bode 150 lét, ka so eti v-Prêkmurji na blájženoga spömenka II-ga Jožefa krála pôleg *potrplivosti zrendelüvanja* dánoga juša 3 nôve evangeličanske gmáne: püconska, križevska i hodoška, edna za drugov grüntane bilé, (hvála višnjemi Bôgi dnes ji že pá deset mámo; že se pá z-deseti evang. cërkvèo glási

evangeliom Kristušov vu maternom jeziki) i da kleti bode hválila püconska fara Gospodni, ka je prék 150 lét; vnogokrát med trpljenjem i vardevanjem, z-Božim milostnim vodstvom mogôča bila služiti dugovánje evangelioma, šteri spômenek bi se z-tém z ôsvetnêšim tálom ponôvo i posvêto, či bi se prišestnoga leta sinjôrski gjülêš tam držao: pôzvali so seniorátne poslance i voditelstvo, naj na držánja gjülêša mesto Püconce zvolijo. Tô poráčati se pa têmele vüpajo, kaj bodonska, morávská, sobotška i D.-Lendavská gmajna, štere so z-püconske zhájale, kak čeri popádnejo priliko prihájati k svojoj materi, Križevská i hodoška pa kak püaconske vrstniki i sestre, z etivi dvê shájajôčivi: G. petrôvská, Domankiševská i G. Slavečka pa kak sestranice se tûdi pridrúžijo i privolijo tô poráčanje. Luthár dûhovnika poráčanje je z-navdûševnostjov po gjülêši ednoglasno sprejêto. Tak de 1933 ga leta evang. sinjorski gjülêš z-Bogá pomočjov v-Püconci, v-nájvêkšoj prekmurskoj evang. gmajni držáni, vu starinskom središči prekmurskoga evangeličanstva.

Po gosp. seniora zaportnom govorênji i poníznoj molitvi je tanáčivanje dokončano, po šterom je vu Flisarovoj oštariji banket držáni, na šterom je više 60 gostôv tál vzelo, ki so se po veselóm zgovárjanji i po dobro vöobslúženom, pripravnom gostšenjê, za štero je oštarijša kûnja i pitvina hválevrêdna, pri Baranja bande igranji dobro občútili i zvôn oni, ki so z-vlákom mogli odhájati, ešče dober čas tam vküpostanoli.

Skriti kinči.

Napisao: VEKOSLAV J. KOROŠEC evang. misijonar.

V hercegovoj kinčnici mesta D. se nahája spomina vrêdno dugovánje. Na videnje je to stára štükova krugla, ali ona vsebüje skrivnost.

Nekša saška hercegovca se je zarôčila z nekšim plemičem. Obojestranska privlačnost véže obá srcá.

Princezinja obhája svoj rojstni dén. Ob toj priliki dobi mnogoštevilne dárove od sorodnikov i prijátelov. K njénomu sášenji i strêznenji preidejo vöre, brez da bi kaj prišlo od njega, ki je njenomi srci najlûbši. Končno, kesno zvečer, pride tájnepolni zavoj. Z adresa spozna njej dobro znáni rokópis njénoga zaročenca.

Hitro ga odpré; ali k njénomu zaprepaščenji ne nájde nikaj drügoga, kak železno štükovo

kruglo. Po noroj šáli zbantüvana, vrže to kruglo od sébe. K njenomi začüdenji se tá odpré i ž njê priváli srebrna krugla. To vzbüdi v njê radovêdnost.

Zdaj zdigne srebrno kruglo. Na vse stráni pritiskáva i proba, dokeč se ne odpré i privoli ž njê lepo okrašena zláta krugla. Tûdi tá se dá odprêti. Tá vsebüje krasen prstan, šteri se blišči od dragocenih žlahtnih kamenov. Sproba si ga na prst; kak, da je pripraven bio. Po dugšem ogledüvanji odkrije znotraj napis: „Lübi moj je moj i jaz sem njegová“.

Takša skrivnosti puna krugla je tûdi beseda Božja. Mogoče glêdaš tvoje svêto pismo z mislijov: To je dugočasna kniga! — mogoče misliš: Kakša trda, i istinska kniga! Norost! Vnogošteri je napravo ž njov, kak princesinja s štükovom kruglov, vrgao je knjigo od sébe. Ali kda pridejo dnêvi trpljenja i bolezní, kda so njemi lépa vüpanja splavala po vodi, teda nájde, da so v toj knigi skirti kinči lübezni Bože, od šterih se njemi ni niti senjalo. Kniga se odpré pred očmi njegovoga srcá. Nájprvle nájde srebro, potom zláto, potom pa drágocenosti lübezni Bože. Rêč Boža, — Svêto pismo — je z nebés k nam posláni drágoceni dár srca, ki nas neskončno lübi. Premišlávaj si jo v tišini! Nájdeš čüdivite lepote, vsikdár krasnêše i drágocenêše, dokeč končno ne nájdeš med džüdzavimi i žlahtnimi kameni veseló, srečno nazvestšávanje: „Lübi moj je moj, i jaz sem njegová.“ (Visoka pesem 2, 16.)

Drági prijátel, kak čtêš svêto pismo? Si že najšao drágocene džündže v Rêči Božoj? Išči je, pa jih gotovo nájdeš. Jezuš právi: „Zbrodjávajte pismo, ár vl tak štimate, ka vu njih žltek vekivečni máte i ona so, štera svedočijo od mène.“ (Jan. 5, 39.)

Či šteri od čítelov toga ártikuluša nema svêtoga pisma, naj si ga poskrbi pri svojem dûhovnom pastêri. Ali pa naj piše naročilo na Vekoslav J. Korošec, evang. misijonar (in zastopnik Britanske i zvünešnje svêtopisemske družbe) *Moste pri Ljubljani, Prešernova ul. 26./1.*

Pisec toga ártikuluša vüpa prišestno jesén ali zimo osebno obiskati čitatele Düševnoga lista. Veselilo ga bode, če bo najšo lüdi, osebe, ki njemi bodo lahko povedale veselo novico, da so najšle té drágocene džündže lübezni Bože v Svêtom pismi. Što ešče nede meo té drágocene knige, léko taki od njega küpi za male peneze. — Za zdaj vas pozdravla — Vekoslav J. Korošec evang. misijonar.

Otrokom.

Marula.

Meo je eden oča ednoga dobroga nágiba, vrloga siná, šteroga je z zdravim tēlom, z dobrov dūšov blagoslovo Bōg. Te oča je meo tūdi dosta radosti vu svojem lūblēnom i dobrom deteti. Ednōk je pa na pamet vzeo, ka se je njegov sin vu takše tūvárištvo zmēšao, takši pajdáštje so ga vzéli okolí, med šterimi nalehci zná na božno pōt zavdariti. Opominao je svojega siná, naj tá nihá svoje zbožno tūvárištvo, ali te sin je prestimano odgovoro:

— Nebojte se nikaj hūdoga, ájta moj Jas rávno nebom nasledūvao njihove zbožne pēde, či sem li med njimi. Lehko bole oni pridejo ešče za menom.

Vu tom časi se je približavao pojbarov imēna dén. Oča so pred ništernim dnēvom naprē prelēpe marule prinesli domō v ednom košári, pokázali so je svojimi sinovi:

— Glēdaj moj Vanči, tō sem na tvojeja imēna dén prinesao. Ali tečas je tá denemo vu přednjo hižo.

Sinek je proso očo svojega, na njemi dovolijo, da notripoglédne vu košár. Kak je notripogledno, taki vidi, ka na sredini košára edna gnila marula jeste.

— Lūčmo vō eto od etec, ájta moj! pravo je i že tūdi ségno za gnilov marulov.

— N'hájmo jo samo, erkao je oča, vēm okōli njē same zdrave jestejo. Nemre bidti nikša nevola.

Približavao se je sinekov imēna dén. Med drūgimi dārmi je dōbo tūdi košaro z marulami. Gori je ōdpro podvez košare i jaj! skvarile so se vu njem vse marule!

— Jelibár, ájta moj, sem pravo, naj vōvzememo tisto gnilo marulo. Ovo zdá so vse totá!

Naš Vanek se je malonē skuzio. Ajta njegov so njemi z tihim, ōmurnim glásom odgōvorili:

— Ne žalosti se nad etov škodov, lūblēni sinek moj! Eto nalehci poprávimo. Ali radūj se tomi, štero se lahko navčiš z etoga dogodka. Vidiš ta jedina, gnila marula je vse skvarila: ti si pa dōnok tō pravo nē dávno, ka dosta tvoji lagoji pajdášov nemre skvariti tebé. Objōčeš skvarjene marule i si nepremišliš, z kelkim vékša škoda je, či se tvoje čisto, dobro srcé skvari vu

hūdom tūvárištvi i kak nesrečen bodem jas té, komi si ti jedina radost.

Vanči je premišlávajoč glēdao pred sébe. Prevido je, ka se med svojimi lagojimi pajdášmi vu velikoj pogūbelnosti vrti i zatogavolo je tánihao hūdo tūvárištvo na veliko radost svojega oče.

Za keliko je vrēdno lagati?

Gusti je máli šolár bio, dōnok se je zgodilo žnjim tō žalostno i sramotno delo, ka je ednōk lagao. Pa ešče za 5 par je lagao. Tō delo se je tak zgodilo, ka je Gusti irko kŭpŭvao vu baoti, lēpi svetli dvádinároš je dōbo na tō od svojega ájto i irke so vsevkŭp 95 par koštale. Gustika je nazájdōbo 1 dinár i 5 par, ka je notridjao vu svojo žebko i gda je domá naprē ščeó vzéti, je ti 5 par nē najšao. Na žebki je edna mála lŭkoja bila, na srečo ešče nē velka, tak ka je dinár nē mogao skōz spádnōti, ali pare so pač vōspadnole.

Ka je činiti pri etakšem pripetjē? Gusti si je toti mislo na to, ka po prostom povē delo i oproši mamó svojo, naj zašijejo vkŭper žebko. Ali itak se je bojao, ka pa či de bit. Ár se je njemi tak vidlo, ka je začūto, gda so njemi vōspadnole pare, samo ka je na tō nē pazo vu tistom divjem bēžanji po cesti, gda je ščeó pokázati na srēdi cesté idōčim kōlam, ka on tūdi zná tak hitro bēžati. Tak bi vrēden bio graje.

Na to si je tūdi mislo Gusti, ka z-svoji přišparani pēnez pridá 5 par i té njemi nede trbelo nikaj praviti. Ali žmetno njemi je bilo za svoji 5 par i je tak čūto: preveč lahko bode praviti, ka so irke rávno 1 dinár koštale. I Gusti je etak tūdi včino.

Ali neprávi zaman prilična rēč, ka hitrē zgrábijo lažlivoga človeka, kak plantavoga psa. Gustija je tūdi taki na drūgi dén zgrabó tisti máli njegov pajdáš, šteri je žnjim navkŭp irke kŭpŭvao vu baoti i je vido, kak so z-žebke toga bežēčega Gustija kapale päre. On je je goripobrao i na drūgi dén njemi vu šolo odnesao. Tak so vučitelica tūdi zvedli tō delo i so preveč žalostni grátali, gda so vōopitali Gustija, ka ka je pravo domá i se je skázalo, ka je Gusti lagao. Za pēt par je lagao.

Gda so potom vsevkŭppřišli deca, so vučitelica pitali:

„Deca, šteri bi bio pripravan zvás lagati, či bi dōbo pēt par?

— Jas nê! Jas tüdi nê! odgovorili so z porédoma deca.

— Ka či bi 50 par dôbili za tô?

— Té tüdi nê! — odgovorili so vsi.

— Ali kapa či bi 5 dinárov, ali 50 dinárov obečao što za to? — pitali so nadale vučitelica.

— Té tüdi nê! Té tüdi nê! — kričali so otroci.

Na to so vučitelica pravli:

— Kapa či bi što 500 dinárov obečao vam i bi li edno sploh muličko láž mogli praviti za to, — jeli nebi včiniili?

Velika tišina je nasledüvala té reči i se je vidilo dvojüvanje na lici decé. Nazádnje se je javila edna mála dekllica i je etak pravla:

— Jas ešče za 500 dinárov tüdi nebi lagala, niti to nájménšo láž. Ár či bi že potrošila tisti 500 dinárov i ka bi si za njé kúpila, tisto bi že tüdi sfalilo, ešče itak té bi ostánola tista krpa, štero bi láž napravila na mojem srci.

Tálanje.

Dvá pojbara sta najšla eden ori pod ednim velikim drévom na konci vési.

— Moj je ori, — erčé eden — ár sem ga jas zagledno prvle.

— Nê istina: Mené se dostája, ár sem ga jas vzeo gori z zemlé, — odgovori ov.

I naednôk je srdito bitje nastanolo med njima za ori.

— Zmirim váj jas — erčé njima eden môž, ki je rávno té prišao fá i je zarazmo, zakaj skübéta vlasé edendrügoga. Doli si je seo med teva dvá otroka, gori je vtrgno ori i etak pravo:

— Pô orejovoga lüščina je tistoga, šteri ga je obrvim zagledno, ta drüga polovica se pa tistoga dostája, ki ga je gorivzeo. Ka se pa orejovoga jedra tíče, tisto jas odvzémem záto, ka sem pravico napravo med vama.

Takši je konec vsáke pernje!

Naši amerikanci.

Prišao sem na kolodvor v Mursko Soboto. Tam sem vido same poznáne obráze naši prekmurski mladénk i mladéncov. Premišlávao sem si, kama do se pelali. Nê mi je trbelo dugo misliti, ár sem čüo, ka so si gučali nika od Amerike. Včasi mi je v pamet spadnolo, ka se pelajo v Ameriko.

Nê dugo, pa je sfüčkala péč od vláka. Te sem meo priliko viditi minuto, puno žalosti, skr-

bi i tanáč dávanja. Kamakoli sem se zgledno, vsepovsédi sem vido žalostne, objokane oči, pune skrbi, bojazni i trpljenja. Ništerna pa ništerna mati je s pravov materskov lübeznijov že v slednjoj sekundi tanáč dávala svojoj čeri ali sinôvi i ga prosila, naj se ne spozábi z dôma, naj ne pozábi na svojega očo i mater, šteriva sta ga vzgájala s pravov lübéznijov i trôštajôčiva, ka de njima ednôk na pomôč. Zdâ pa odhája na pôti i v daléšnji kráj, s šteroga se mogôče nigdár nepovrné.

Vlák se je záčao gibati, naši amerikanci i njihovi sprevajálci pa so se ločili žalostni src, ništerni mogôče tüdi za vsigdár na etom zemelskom svéti. Stariške so šli domo z žalostnim srcom, jôkajôči za svojimi sinôvi i hčerami, a amerikanci so s skuznimi očmi glédali skoz ôkna vláka na svoj rojstni kráj, šteroga eden ali drügi mogôče več nede vido. Zdâ njim je prišao na pamet vsakši prijéten dogôdek i veselje: štero so preživeli tü od svoji detinski let.

Žmetno so šli od dôma, od svoji predrági starišov, ali dônok so šli misléči, ka se ednok bogáti povrnéjo i napravijo veselje i radost domá.

Po pôti mi je znôva pa znôva preplávila dūšo miseo od té naši izseljencov. Premišlávao sem o njihovoj usodi. Čüto sem vu svojem srci njihovo bolezen i tista bolezen i žalost, štera se je rodiia v njihovi srcaj, se je porodila tüdi vu mojem srci.

Žalostna je tákša pôti, štera nema pravoga cila i pôtniki sami ne vejo, kama je pripela. Kelko težkôč ešče more vsakši prle pretrpeti, kak pa pride do krúha i do zaslúžka. Ali oni so se itak vüpalí. Zdômi je je gnála lübézen do starišov i do svoji bližnji, trôštajôči se, ka do njim ednok na lëkôto.

Na postáji, gde sem jaz šô doj z vláka, so že skoro pozábili na svoj dom i so glédali samo v kmično bodočnost, štera je že čáka.

Vlák je šô naprê. Naši amerikanci so se nê brigali za tô, gde vozi vlák. Njihov glávni cil je bila — Amerika. Vu Ameriko so položili vse svoje vüpanje i vso svojo kmično bodočnost i srečo. Nê so mislili na nevôle i nesreče, štere je ešče léko doségnejo, nego so glédali samo proti tistoj sreči, od štere so si že domá dostakrát zgučávali.

* *

Tüdi oni so tak mislili, kak právi Žoltárski pesnik: „Vu rokáj Tvoji so vrémna moja.“ (Žolt. 31, 16.) Istina je, ka so vu Boži rokáj vsa

vremena i vsa dela, ali mi ne vemo kakša bodo.

Zdâ, da tá svetovna kriza kloncka na vsakša vrâta, je túdi Amerika tá z médom i mlêkom tekoča dežéla popústila vu svojoj môči i nemre doprinesiti tisto, ka je bila zmožna pred par létí. Zdâ, gda je že túdi ona napunjena s takše kulturne stopnje lúdmi, se vidi, ka je nê zmožna zadovolíti i prehrániti vsega lústva, štero je pokrila s svojimi perotami. I zdâ vu tom sũkešnem časi se ništerni pa ništerni spomni na tisto minuto, gda je ob slednjim vido svojo jôkajôčo mamó i skrbi punoga ájto. Vnogim pritečéjo skuzé, da se spomnijo na tiste dni, gda so ešče brezi skrbi živeli domá i z lékočo zaslužili svoj vsâkdenéšnji krúh, a zdâ se pa tak daleč od svoji domáči morejo boriti za lástni obstoj, na to pa, ka bi šli domo, vnôgi niti ne mislijo, ár nemrejo zaslužiti, da bi se preživeli, nê pa da bi ešče na dom misllí. Pri tom naj pîpišem to: „Nê ka bi što mislo, ka zâto nemrejo domo, ár vse zaprávijo, ka zaslužijo! Naši Prekmurci so bili ešče vse povsédi poštvani i hvále vrédni, ár so delavni i rédni, ali nemrejo zaslužiti, ár ne dobijo dela.“ Amerika je napunjena z vsakše vrste blâgom, vö pa nika nemre spraviti, ár je vsepovsédik denárna kriza, i tak njê nê trbê delavcov.

Nê so zdâ več tisti časi, kak so bili pred desetimi létí. Či je te šô eden v Ameriko, je po pár létí telko zaslužo, ka si je domá léko lépo vérvstvo kũpo. Zdâ toga nega, ár je túdi Amerika zdâ že puna delavcov.

**

Ali zâto ne smemo vcagati i zgũbiti vũpanja vu Bogá. Ne smemo se spozábiti z Njega, ár ešče i zdâ verostũje ober nás i na nás skrbi má, kakti naš svéti Oča i nás čuva i bráni. Njegová môč je nepremagliva. Vse nevôle i težkôče méрно prenâšajmo i vũpajmo se vu Bôgi, ár je pisano: „Ka Bôg čini, vse je dobro . . .“

THEOFILUS.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Približávajte se k Bôgi i približávao se bode k vám. (Jak. 4, 8.)

Osební glás. Šoštaréc Franc dũhovnik v Subotici, so svoje počitnice eden tao v Puconci pri svojoj drágoj materi spunjávali. Ob toj prilíki so jul. 17-ga v-Puconskoj cêrkvi zmožno predgo držali.

Podpora Dolnjoj Lendavskoj ev. fari. Dolnja Lendavska diasporalna naša fara, štera si z velikimi áldovmi cêrkev zida, se je obrnola za pomoč túdi na svetne oblâsti. Kak smo z velikov radostjov slišali, na poráčanje i prošnjo naši gg. prekmurski poslancov Benka i Hajdinjaka je banska uprava podelila podporo 10,000 dinárov. Za velikodũšni dár se cêrkvena občina i vsi ev. verniki toplo zahvaljujejo krájevski banski upravi i túdi obema gg. poslancoma.

Nôvi delavec vu slũžbi naše šin-jorije. Kerčmár Zoltán kríževski roják so dokončali St. Andrejsko misionisko biblijsko šôlo i aug. 3-ga so v Murskoj Soboti predikátorski egzájmen položili. Z radostjov pozdrávlamo toga nôvoga, navdũšenoga delavca na prestori naše prêkmurske cêrkvi, gde je žétve dosta, a delavcov je pa jáko malo.

Stôletnica Gustav Adolf Drũštva. Svoje 77-mo glávno správišče Gustáv Adolf drũstvo sept. 15—21-ga bode držalo v-Leipzigu z obilnim programom. Na tom jubileumskom správišči od stráni naše šin-jorije tao vzemejo naši časopisov glávni redítel, Luthár Ádám pũconski dũhovnik. I ár po dokončanji správišča ešče eden krátek čas v Nemčiji ostánejo, po etoj pôti naznanijo, ka radi bodo na slũžbo vsém tistim domačinom, kí so v Nemčiji na deli, či njim to právočasno naznanijo.

Samovolní dári na goridržánje Dũševnoga Lista, ml. Kũhár Jožef Tešanovci ob prilíki krsta Cipott Jožef deteta 20 Din, Hari Števan Ivanovci 10 Din; — na Diačkí Dom; Sapáč Karolina Brezovci 5 din; — na nesprhlívi vènc Luthárove Flisár Šarolte: Novák Števan Šalamenci 10 D, Kũhár Mariška r. Škrilec Puconci 10 D. Topla hvála!

56 milijonov kg káve žežgali. V zâdnji šesti tjedni so žežgali v Brazíliji zâto, da bi zabránili pádec káve 377,000 vrêč káve, skũpno 56,550.000 kilogr.

Ka prorokũje edna 104 létna ženska? Vu ednom časopisi čtêmo, ka je nindri edna ženska zdâ dopunila svoje 104-to leto. Ob toj prilíki je gotova bila vu príšestnost poglédnoti i svojim poslũšávcem eto profécijo povedati. — Ár so lüd-

je zbožni i hůdi, nůva bůjna pride na njě. Bůjna od zhoda pride . . . 1935-ga se vu krv vtoni cěli svět. Jas se toga nevčákani, ár tečas merjém. — On časopis pridá, ka se pôleg poslůhšávcov té ženske eta profécija spuni, ár je tá žena do etigamao tůdi točno vidla bodočnost i ovak tůdi je potrdjenje bojne, ka so lůdjě zbožni i hůdi, istinsko.

Evang. decě z puconské fare v zád-njem šolskom leti je bilô: v Puconskoj štirirazrédnoj šoli 198; v Andrěskoj dvorazrédnoj šoli 71; v Moščanskoj dvorazrédnoj šoli 107; v Pečarovskoj dvorazrédnoj šoli 37; v Brezovskoj dvorazrédnoj šoli 75; v Predanovskoj šoli 38; v Sebebovskoj šoli 45. Skůpno 571. — V srědnje šolě je hodilo okoli 30 dečkov i deklic.

Turobni glási. Vu vrěmeni žětve je te nesmileni kosec obilno žětvo meo med nami. Dosta naši drági, šteri so svojoj familiji i cerkvi našoj močne opore bili, se ji je notrispravilo vu Boži škegjen. Juniuša 28 ga se je odselila za svojim možom Lipič Kata v Andrejci, stara 70 lět. — Juliuša 9-ga je ostávila svoje lůblěne i ete mární svět Bohár Terezija, roj. Felkár v Stánjovci, stara 47 lět. — Rávno isti dén Bánfi Marija, roj. Vučák na Gorici, stara 54 leta. — Juliuša 10 ga je k-očákóm svojim odhájao vu méri, vu srečnoj starosti se pohráno Cipott Józef v Morávci, star 86 lět. — Po vnógom trplěnji vu svoji náj-jakši létaj je nihao na sirotinstvo svoje predráge jul. 15 ga Keréc Franc v Lemerji, star 44 leta. — Po veliki težávaj i nevoláj je dokončao svoj žitka boj isti dén Hašaj Peter v Moščanci, star 72 leti. — Po nesrečnom spadáji je mogao nanágli jul. 18 ga porob smrti postáti Nemeč Géza v Polani, star 12 lět. — Jul. 20 ga je mrô Kolár Franc na Vaneči, star 75 lět. — Jul. 26-ga se je vu bůgšo domovino odselila edna srmaška, ali pobožna, zadovolna i delavna vdovica Slivnjek Kata, roj. Banfi na Vaneči, stara 78 lět. — Nezgovorna žalost je dosěgnola pálik Lončárovo*familijo na Vaneči. Ta cvetěča, vrla čij, vu šoli bivša prva dijakinja, Karolina nas je ostávila jul. 28-ga, stara 15 lět. — Naj májo eti vōpreminōči sladtek grobski sěn i bláženo goristaněnje!

Daritev krstne posōde. Puconska fara je májuša 22 ga, na nedelo Sv. trojstva, lěpi ōsve-tek, velko radost mēla. Důhovnik fare so že od več lět mao hránili vu svojem srdci želěnje za nůvov krstnov posōdov na mesto stáre, ponů-cane. Pred ednim letom znōvič na žitek zbůdje-no fárno žensko drůštvo je kak eden prvi cio pred sěbe postavilo správo nůve krstne posōde. Taki se je pa jávila edna pobožna, brez otrok bodōča vdovica, ka polovico cěne za krstno posōdo ōna sáma bude znášala. Na velko radost Ženskopa drůštva je pa letos naznanila tá prě-močna vdovica, ka cěle stroške za nůvo krstno posōdo ōna sáma aldůje, ár si ščě eden stálen spomin postaviti vu cěrkvi. Na tō je zrendelů-vani eden vrček od právoga srebra i eden tan-ner tůdi od právoga srebra pri „Ecclesiji“ v Ljubljani. Firma je oboje delo jáko lepo, na oběno zadovolnost za 2200 Dinárov narědila. Vrček ete napis nosi: „Půstite otroke k meni prihájati“ (Mrk. 10, 14) Darůvala Franko Mári-ja, roj. Szinic z Puconec, 1932. Posvetšěnjě nů-ve krstne posōde so pred predgov pri oltári na podlági Žolt. 54, 8 v. dománji důhovnik opravi-li. Pokázali so vu svojem govori na tō, ka se je daritelkinja vu etom rozměnji odlōčila na plemenito darůvanje, z šterim je svedostvo vči-nila od svoje v Bogá položene vere, od lůběz-nosti do naše ev. materěcěrkvi i pěldo dála tů-di drůgim fárnim kotrigam. Vu iměni gmáne so njě za té veliko srděni dár nájvėkšo zahválnost vadlůvali. Potom so govorili od svetstva sv. krsta, od sv. pozvánja i odgovornosti roditelov i krstni roditelov, od důžnosti pěldodávánja ver-nikov, ár vu vsákóm deteti radost, blagoslov, žitka cio, vřpazen darůje Bōg.

Svoj govor so dokončali z-etimi rečámi: Na radost-bláženstvo našega srdcá i na diko Božega sv. iměna dnes že eti stojí eta nůva posōda; te trědini Bōg jo naj blagoslovi, da bude v njoj bodoče sv. krstne vodě vsáka kapla znōvapreporodjenosti kopel za důšo ednoga vsá-koga deteta, da bude tá posōda zmožna škér na vkůpdržánje vernikov, na oživávánje vere důš. Te trědini Bōg naj blagoslovi eto našo gmáno, njě vsáko kotrigo, ali posebno, ki je vrělo aldůvala i pěldo dála na lůbėzen cěrkvi z djánjem, naj má vu srdci svojem vero, lůbėzen i vřpazen, radost i mér, naj má dobro zdrávje, cajtno srečo i vekvečno bláženstvo!

Gornja Slaveča. Po zlatoj knigi so darüvali na našo cërkev sledëci: Fartek Jürjova z Kuzme 50 D., Rogač Mihalova z Nuskove 50 D., Kránjec Štefan z tŭv. z Nuskove 20 D., Vidonja Iván z Dolnje Slaveče na spõmenek svoje † tŭvãrišice štiri mrtvečne lampaše, štiri lampaše so 10. julijuša bili blagosloveni med božov službov vu našoj cërkvì. — Hvála za té lêpe dári tim darovnikom! Naj počiva boža milošča nad etimi dármi! Na njegovo diko so eti dári aldŭvani! Prosimo nadale dáre na cërkev! — Vu škátlicaj je vkŭpe prišlo na spõmenek 100 létnice obstoja Gustáv Adolfa drŭštva 164 D. Pênezi so odposláni na merodajno mesto!

Turobni glási. Ostavili so té zemelski plačen dôl vu gor. slavečkaj ev. fari: Máj. 31-toga Huber Franc, vdovec, z Gor. Slaveče, star 70 let. Vu njem Huber Franc agilen nôvi trgovec pri cërkvì je svojga l. oço zgŭbo. — Juniuša 21-toga Celec Jánošova vdovica, roj. Benko Trejza, z Gor. Slaveče, stara 81 lét. Hitro se je za pok. možom paščila, koga nê mogla pozábiti, koga je márc. 25-ga zgŭbila, ali nê na veke, zdaj se veselijo z angelmi vu ovom bõgšem svejti! — Vsi tē võpreminõci naj májo sladtek grobski sen! Ti nazájostánjeni naj si počinéjo vu Božem ravnaji! Do pávidênja!

Hymen. Jul. 4-ga je Fartek Franc, srdički mlinar, gor. slávečke fare vrêli inšpektor vu gor. slavečkaj cërkvì do groba obstojéčo lŭbéznost oblŭbo Lang Teréziji z Doliča. — Vse dobro želêmo etomi nôvomi pári!

Dári na D.-Lendavsko evang. cërkev. V-Püconskoj gmajni — *Predanovci*; Vratarič Miklóš, Vlaj Franc 30 30 Din; Jonaš Kata, Kn'z J. Matilda, Vlaj Štefan, Podlesek Jánez, Vlaj Miklóš, Žibrik Marija, Žibrik Štefan, Trehše

Refaela, Sapač Štefan, Zorko Ludvik 20 20 Din; Friškič Jožef, Kocen Ivan, Barbarič Franc, Žibrik Ivan, Janža Štefan, Cipot Franc, Flisár Viktor, Gorčan Janez, Jonáš Štefan, Jonaš Marija, Friškič Ana, Škrilec Franc, Žibrik Matija, Zorkó Štefan, Merica Jánoš, Podlesek Ludvik, Horvat Adam, Slavič Karel, Sečko Šándor, Vitéz Štefan, Andrejč Šándor, Kocen Franc, Máček Franc, Jonáš Štefan, Sočič Ivan, Podlesek Ivan, Škrilec Štefan, Jonáš Franc, Škrilec Franc, Ficiko Ivan 10 10 Din; Fujs Jožef kováč, Podlesek Franc, Sečko Štefan 15 15 Din; Kocen Ivan, Novak Adam, Podlesek Štefan, Sukič Štefan, Forjanič Alojz, Hirbej Franc, Podlesek Štefan, Ábrahám Roza, Zelko Štefan, Dervarič Marija, Pozvek Franc 5—5 Din; Fais Mihael 2 Dinára. Vsevküper 662 Din. Pobéráči so bili Vratariš Karel i Horváth Ádám. — Predanovska hranilnica i posojilnica je darüvala 1000 Din.

Vés *Gorica*: Sečko Marija 50 Din; Šiplič Ivan, Flisár Štefan 20—20 Din; Katona Mariška Katona Štefan 15—15 Din; Mörec Franc, Čahuk Ivanova, Kŭronja Jánoš, Marič Mihal, Banko Vince, Kološa Šándor, Flisár Štefan, Banfi Mihal, Trstenjak Štefan, Trokšar Ludvik, Bãc Jožef, Sečko Štefan, Preininger Mihal, Flisár Štefan, Flisár Jánoš, Domján Štefan, Čelák Jánoš, Celec Štefan, Veren Matija, Mörec Kata, Poredoš Jožef 10—10 Din; Vrečič Marija, Török Jožef, Horvat Ilona 6—6 Din; Sinic Ivan, Horvat Jul'iana, Banfi Ivan, vd. Kološa Štefanova, Kcus Štefan, Horvát Jánoš, Horvát Kálmán, Šiftár Franc, Fartel Ivan, Bagari Šándor, Veren Mikloš, Šiplič Mikloš, Sečko Károl, Šiplič Štefan, Cipot Franc, Merica Ivan, Grah Franc, Kočar Franc, Šoštarec Franc, Flisár Štefan, Jonaš Jánoš, Šándor Jožef, Hari Karel 5—5 Din; Slavič Franc, vd. Gorčan Štefanova, Hajdinjak Štefan 3—3 Din. Vsevküper 502 Din. Pobéráči so bili Šiftár Štefan i Celec Jánoš.

Gospodin Bõg naj pláča nazáj stõkrát všem dobročinitelom! Sk.

„Vu žítki mojem sem se dvõje znamenito dugovánje návčo; obprvim, ka sem jas eden veliki grehšnik, i obdrŭgim, ka je Jezuš eden ešče vékši Zveličitel!“

Newton Ižák natŭre zbrodjávec.